

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków koniecznych w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 października 2011 r. w sprawie C-302/09 dotyczącego odzyskania od beneficjentów pomocy przyznanej w ramach systemu pomocy uznanego za niezgodny z prawem oraz ze wspólnym rynkiem decyzją Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii⁽¹⁾, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej decyzji i art. 260 TFUE;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji ryczałtu, którego wysokość wynika z pomnożenia kwoty dziennej w wysokości 24 578,4 EUR przez liczbę dni trwania naruszenia od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-302/09 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji kary za każde półrocze, wyznaczonej przez Komisję poczynając od półrocza następującego po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie, poprzez pomnożenie kary dziennej w wysokości 187 264 EUR za dzień przez 182,5 i przez odsetek pomocy pozostającej jeszcze do odzyskania na koniec półrocza w stosunku do kwoty pomocy pozostającej jeszcze do odzyskania w dniu wydania przez Trybunał wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska nie podjęła wszelkich środków niezbędnych do odzyskania pomocy uznanej na mocy decyzji Komisji za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem, stosownie do wyroku w sprawie C-302/09 albowiem po upływie niemalże 3 lat od wydania wyroku stwierdzającego niezgodność, do odzyskania od beneficjentów pozostaje (co najmniej) 33 032 000, co odpowiada niemalże 70 % kwoty podlegającej odzyskaniu.

Pomimo wprowadzenia po wydaniu wyroku stwierdzającego niezgodność dalszych środków prawnych, do odzyskania pozostaje bowiem wciąż duża część pomocy i nie odnotowano w tym zakresie znacznego postępu.

W konsekwencji należy stwierdzić, że Republika Włoska nie wykonała wyroku stwierdzającego naruszenie.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie systemów pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii, określonych w ustawach nr 30/1997 i 206/1995, przewidujących zwolnienia z płatności składek na ubezpieczenie społeczne [notyfikowana jako dokument nr C (1999) 4268] (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 150, s. 50).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 7 sierpnia 2014 r. – Ernst Georg Radlinger i Helena Radlingerová przeciwko FINWAY a.s.

(Sprawa C-377/14)

(2014/C 395/28)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Praze.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ernst Georg Radlinger i Helena Radlingerová.

Strona pozwana: FINWAY a.s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwanej dalej „dyrektywą o nieuczciwych warunkach”) i art. 22 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE⁽²⁾ z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (zwanej dalej „dyrektywą o umowach o kredyt konsumencki”), względnie inne przepisy prawa UE o ochronie konsumentów stoją na przeszkodzie:

- koncepcji zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (ustawy nr 182/2006 o upadłości i sposobach jej przeprowadzania), zmienionej zákon č. 185/2013 Sb. (ustawą nr 185/2013, zwaną dalej „prawem upadłościowym”), która zezwala sądowi na badanie prawdziwości, wysokości lub kolejności wierzytelności wynikających ze stosunków konsumenckich tylko na podstawie powództwa incydentalnego wniesionego przez syndyka masy upadłościowej, wierzyciela lub (w świetle ww. ograniczeń) dłużnika (konsumenta)?
  - krajowym przepisom postępowania upadłościowego ograniczającym prawo dłużnika (konsumenta) do wystąpienia do sądu z wnioskiem o badanie zgłoszonych wierzytelności wierzycieli (dostawców dóbr i usług) jedynie do wypadków, w których zezwolono na przeprowadzenie upadłości konsumenta w formie oddłużenia, a w tym zakresie tylko w stosunku do niezabezpieczonych wierzytelności wierzycieli, przy czym w przypadku wykonalnych wierzytelności uznanych postanowieniem właściwego organu zarzuty dłużnika są dalej ograniczone jedynie do możliwości twierdzenia, że wierzytelność wygasła albo jest przedawniona zgodnie z § 192 ust. 3 i § 410 ust. 2 i 3 prawa upadłościowego?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy sąd w postępowaniu w przedmiocie badania wierzytelności na podstawie umowy o kredyt konsumencki powinien uwzględnić z urzędu, nawet w braku podniesienia zarzutu przez konsumenta, naruszenie przez kredytodawcę obowiązku informowania na podstawie art. 10 ust. 2 dyrektywy o umowach o kredyt konsumencki oraz wyciągnąć określone w prawie krajowym konsekwencje w postaci nieważności postanowień umownych?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze i drugie:

- 3) Czy wyżej przywołane przepisy dyrektyw wywołują skutek bezpośredni i czy na przeszkodzie ich bezpośredniego stosowania stoi okoliczność, że wszczęcie postępowania incydentalnego przez sąd z urzędu (lub z punktu widzenia prawa krajowego niedopuszczalność badania wierzytelności ze względu na nieskuteczne podważenie przez dłużnika-konsumenta) wkracza w stosunki horyzontalne między konsumentem a dostawcą dóbr i usług?
- 4) Jaka kwota stanowi „całkowitą kwotę kredytu” zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. d) dyrektywy o umowach o kredyt konsumencki, a jakie kwoty występują jako „kwoty wypłaty” (Ck) przy obliczaniu rocznej stopy oprocentowania (zwanej dalej „APR”) według formuły przedstawionej w załączniku I do dyrektywy o umowach o kredyt konsumencki, jeśli umowa kredytowa formalnie obiecuje wypłatę określonej kwoty pieniężnej, lecz równocześnie stanowi, że gdy tylko kredyt zostanie wypłacony wierzytelności kredytodawcy z tytułu opłaty za udzielenie kredytu i z tytułu pierwszej raty kredytowej (lub kolejnych) będą w pewnym zakresie potrącone z tej kwoty, a tym samym te potrącone kwoty w rzeczywistości nigdy nie zostaną wypłacone konsumentowi lub na jego rzecz, i pozostają cały czas w dyspozycji kredytodawcy? Czy zaliczenie tych kwot, które w rzeczywistości nie są wypłacane wpływa na wysokość obliczanego APR?

Bez względu na odpowiedzi udzielone na poprzednie pytania:

- 5) Czy przy ocenie, czy ww. uzgodnione odszkodowanie jest rażąco wysokie w rozumieniu pkt 1 lit. e) załącznika do dyrektywy o nieuczciwych warunkach konieczne jest dokonanie oceny łącznego skutku wszystkich klauzul dotyczących kar, tak jak zostały uzgodnione, bez względu na to, czy wierzyciel faktycznie domaga się ich pełnej realizacji i bez względu na to, czy niektóre z nich mogą z punktu widzenia norm prawa krajowego zostać uznane za nieważne zawarte, czy też konieczne jest uwzględnienie jedynie całkowitej kwoty kar faktycznie żądanych lub możliwych do zażądania?
- 6) W razie, gdyby uznano, że kary umowne stanowią nadużycie, czy konieczne jest niestosowanie wszystkich tych kar częściowych, które tylko rozpatrywane łącznie doprowadziły sąd do wniosku, że kwota odszkodowania była rażąco wysoka w rozumieniu pkt 1 lit. e) załącznika do dyrektywy o nieuczciwych warunkach lub tylko niektórych z nich (a w tym wypadku, w świetle jakich kryteriów należy to oceniać)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. L 133, s. 66.